

Deca lampe

– knjiga četvrta –

DAN DŽINOVA RATNIKA

F. B. Ker

Prevela
Dijana Radinović

Laguna

Naslov originala

P. B. Kerr

CHILDREN OF THE LAMP

The Day of the Djinn Warriors

Copyright © 2007 P. B. Kerr

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Čarlija i Naomi Ker

SADRŽAJ

1. Metuzalem.	9
2. Rat zbog Filipinog uha	16
3. Mistifikator	29
4. Čudo na Aveniji Medison	44
5. Sluga Ka u Denduru	55
6. Kuća voska.	64
7. Ljudi u crnom.	72
8. Anđeo srede	79
9. Faustinin zombi.	87
10. Prsa u prsa.	97
11. Faustinin zombi II	103
12. Glas iz tišine.	108
13. Čudo od dečaka.	117
14. Gde su dvoje, trećem mesta nije.	125
15. Venecija u opasnosti	132
16. Bolje od obične brade	143
17. Leti poput leptira	152
18. Bodi poput pčele	159
19. Dva Marka.	167
20. Brojevi	179
21. Priča Marka Pola	186
22. Erupcija logike	196

23. Zlatna pločica zapovesti206
24. Pčela i albatros218
25. Jame223
26. Lov na divlje guske241
27. Magični kvadrat.259
28. Prikupljanje informacija269
29. Ona kojoj se mora povinovati285
30. Dan džinova ratnika298
31. Veliki kan309
 O autoru325

PRVO POGLAVLJE

METUZALEM

Pre nego što je iz Njujorka otišla u Irak da preuzme položaj Plavog džina od Vavilona, najmoćnijeg džina na svetu, Lejla Gont bacila je Metuzalemove čini na svog muža Edvarda kako njena deca, blizanci Filipa i Džon, ne bi pošla za njom. E sad, Metuzalem je najstariji čovek koji se pominje u Bibliji. I, kao što pretpostavljate, od Metuzalemovih čini čovek počne da stari i vrlo brzo postane prastar.

Gospođa Gont ne bi inače osudila muža na tako strašnu sudbinu. Čini je bacila tako da deluju samo ako blizanci nisu kraj oca. Uradila je to samo zato da spreči decu da dolutaju u Vavilon u potrazi za njom. Gospodin Gont uopšte ne bi brzo ostario da je oboje dece bilo kod kuće. Ali u vreme kad je bacila čini, gospođa Gont nije imala pojma da su dve prilike za koje je mislila da su njena deca zapravo njihove savršene kopije. Njih je stvorio anđeo po imenu Afrijel kako bi prikrio da su prava deca po smelom poduhvatu otišla za Indiju i Nepal. Kao posledica toga, kad su se blizanci konačno vratili kući, u Istočnu 77. ulicu, njihov siroti otac bio je već u dubokoj, dubokoj starosti.

Reč drevan bila bi preblaga da opiše kako je gospodin Gont izgledao kad su ga deca videla. Ljudska bića koja izgledaju

toliko staro – a Edvard Gont je, za razliku od svoje žene i dece, bio običan pučanin a ne džin – obično se nalaze u kovčegu. Blizancima je bilo teško da čoveka vezanog za invalidska kolica, jer ga noge, tanke kao grane i preslabe, nisu više držale, i ogrnutog kariranim šalom jer mu je bilo zima, povežu sa gospodinom Gontom koga su znali kao oca. Zaista, gotovo da uopšte nije ličio na ljudskog stvora, pre na neko biće iz nekog prastarog pucketavog horor filma.

Džon bi ocu dao osamdesetak godina. A u stvari, toliko je ostario da bi tako izgledao sa dvesta pedeset. Još od samog Metuzalema, na svetu sigurno nikad nije postojala osoba koja je izgledala starije od gospodina Gonta.

Nimrod, takođe moćni džin, Džonov i Filipin ujak, smatrao je da čini gospođe Gont neće delovati dokle god su blizanci uz oca. „Nakon nekog vremena“, kazao je, „ove će se čini preokrenuti i vaš će otac početi da se podmlađuje. Najvažnije je da ostanete sa njim, ovde u Njujorku. Ja se, naravno, neću vratiti u London, već ću ostati s vama.“

Gospodin Rakšasas, isto džin, a i sam veoma star budući da mu je bilo bar stotinu pedeset godina – džinovi, inače, žive mnogo duže od ljudi – slagao se sa Nimrodom da će se čini preokrenuti. Obraćajući se blizancima iz drevne mesingane lampe u kojoj je živio, posavetovao ih je da se konsultuju sa Dženi Zahertortom, doktorkom za džinove. „Ona će“, rekao je on s blagim irskim naglaskom, „svakako znati da vam kaže kako ubogom gospodinu Gontu možete ublažiti neka neprijatna dejstva čini. Za starca nema boljeg leka od nege mlađe žene.“

Ali Dženi Zahertorta nije mogla da dođe, pa je Nimrodu, u telefonskom razgovoru, predložila da uposli Merion Morison, bolničarku za džinove. „Ona je Isposnik“, kazala je doktorka Zahertorta. „Znaš, od onih džinova što su život posvetili činjenju dobra ljudskim bićima koji su to stvarno

zaslužili. Ona se specijalizovala da pomaže ljudima na koje su bačene zle džinovske čini i onima koji su loše poželeti želje. Preneću joj poruku, ali to može da potraje. Verujem da je u džunglama Amazonije, gde radi s nekim nesrećnim domorocima koje je stigla kletva majmunske šape.“

„Ovo je stvarno hitno, Dženi“, naglasio je Nimrod.

„Znam, znam“, kazala je doktorka Zahertorta. „Ali sad moram da budem uz Dibuka.“ Dibuk je bio njen nestašni sin, džin, i Džonov i Filipin drugar. „Potrebna sam mu, Nimrode. Naročito sad kad je saznao ko mu je pravi otac.“

Dženi Zahertorta bila je dobar džin. Isto tako i Dibuk. Zapravo, dosad je bio dobar. Međutim, siroti Dibuk nedavno je saznao da mu je pravi otac Iblis, najzlobniji džin na svetu i glava Ifrita, najgoreg od šest džinovskih plemena. Među džinovima na strani dobra vladala je velika zabrinutost da bi se Dibuk lako mogao okrenuti zlu ukoliko se s njim ne bude vrlo pažljivo postupalo.

„Razumem“, reče Nimrod. „Nema potrebe išta više da kažeš, draga gospo. Dibuk je na prvom mestu, slažem se. Sačekacu da Merion Morison dođe u Njujork.“

U međuvremenu, dok nije došla bolničarka za džinove, porodica je morala da prepusti gospodina Gonta brizi gospođe Tramp, njihove kućne pomoćnice. Pretpostavivši da će ona sad imati pune ruke posla dok se stara o gospodinu Gontu, Nimrod je rešio da pozove Gundala, svog engleskog batlera.

„Siroti stari Gundalo“, kazala je Filipa. „Zar on ne mrzi Njujork?“

„On se gnuša svega u vezi s njim“, odvratio je Nimrod, „ali šta se sad tu može? Verujem da je gospođi Tramp sada hitno potrebna njegova pomoć.“

Nekadašnja mis, gospođa Tramp je prava dobra duša, i to prilično bogata. Prethodne godine osvojila je milion dolara na lutriji. Ni dan-danas ne zna da je imala sreće zahvaljujući želji koju je izgovorila pred Filipom, koja joj je, naravno, želju uslišila. Uprkos svom bogatstvu gospođa Tramp je nastavila da radi kod Gontovih kao njihova verna služavka. Naročito je volela decu i prekrasnu gospođu Gont. Ali njeno strpljenje sad je već na izmaku jer je gospodin Gont postao izuzetno težak, kako je to sama objasnila deci i Nimrodu. „On je zaista nenasan“, kazala je. „Ponekad, dok se ja popnem skroz gore do njegove sobe, on sasvim zaboravi šta je uopšte hteo. A onda se, minut-dva pošto odem, ipak seti šta hoće, pa ponovo pozvoni. Ne ustručavam se da vam kažem da sam sasvim iscrpljena.“

„Sirota gospođa Tramp“, kazao je Džon.

Njegova sestra i on pokušali su da joj pomognu da se stara o njihovom sve džangrizavijem ocu, ali starac nije hteo da ga služi niko sem gospođe Tramp. Razlog tome je bio što je uporno verovao da je kućna pomoćnica njegova žena, gospođa Gont. Istina, bilo je sličnosti između te dve žene. Naročito u poslednje vreme. Otkako je osvojila bogatstvo, gospođa Tramp je mnogo poradila na svom izgledu. Bila je kod zubara i napravila zub koji nije imala. Lepše se oblačila. Sve u svemu, gospođa Tramp ponovo je postala privlačna žena. Ali ipak nije imala onaj upadljivi glamur i harizmu gospođe Gont.

Međutim, gospodin Gont, kome su oslabili i sluh i vid, ništa od toga nije primećivao. A niko nije ni slutio da se ovaj slučaj zamene identiteta zasniva zapravo na pukoj slučajnosti, na tome što gospođa Tramp koristi isti parfem kao i gospođa Gont. Starcu čulo mirisa nimalo nije bilo narušeno. I zato ju je zvao draga ili dušo, a ponekad i luče, i zahtevao je da ga drži za ruku.

Ta je situacija bila vrlo neprijatna gospođi Tramp. Imala je razumevanja za neobično stanje i ponašanje gospodina Gonta samo zato što je prihvatila Nimrodovo objašnjenje da Edvard pati od retke ali izlečive genetske bolesti, kao i njegova uveravanja da će u kuću uskoro doći posebna bolničarka koja će se brinuti o starcu. Bila je sreća što se gospođa Tramp već bila navikla na neobična dešavanja u kući u Istočnoj 77. ulici broj 7. Zaista, u kući Gontovih toliko se toga čudnog zbivalo da se više retko šta činilo neobičnim.

„Kad će više da dođe ta bolničarka!“, kazala je gospođa Tramp na kraju jednog veoma napornog dana. „Bude li sutra kao i danas, i samoj će mi trebati negovateljica.“

Te su se reči ispostavile kao proročke. Sutradan ujutru gospodin Gont uspeo je, onako nespretno, da pokida bisernu ogrlicu koju je gospođa Tramp nosila ispod radne odeće. Ta je ogrlica bila nešto najdragocenije što je gospođa Tramp imala, pa je nikad nije skidala, čak ni kad je kuvala, usisavala ili brisala prašinu.

Puzeći po podu spavaće sobe na sve četiri, gospođa Tramp uspela je da pronađe gotovo sve bisere. Ali tri su se otkotrljale ispod vrata pa na odmorište i posle nekoliko minuta gospođa Tramp je nagazila na njih, okliznula se i pala niz stepenice uz udarac koji je tako pukao kao da se cela zgrada ruši.

Džon i Filipa otrčali su u hodnik i zatekli gospođu Tramp na podu, bez svesti. Nimrod je pozvao hitnu pomoć, pa su gospođu Tramp odvezli u bolnicu Kilder u 78. ulici. Ali ona se ni posle operacije nije probudila iz nesvesti.

Njen hirurk, doktor Sol Hadson, prišao je Nimrodu i blizancima lica ozbiljnog i zloslutnog poput groblja u Salemu.

„Učinili smo, bojim se, sve što smo mogli“, kazao im je. „Od nje zavisi koliko će se oporaviti. Ali zasad ne reaguje ni na kakve stimulacije. A što duže bude bez svesti, više ću se brinuti. Žao mi je što nemam lepše vesti da vam saopštim.“

„Doktore Hadsone, možemo li da je vidimo?“

„Svakako.“

Doktor Hadson ih je poveo do kreveta gospođe Tramp, a onda ih je ostavio nasamo. Glava joj je bila sva u zavojima, a lice joj je imalo boju vulkanskog pepela. Smestili su je u zasebnu sobu, s čijeg se prozora pružao pogled na dvorište Gontovih. Dugo niko nije progovorio ni reči.

„Mislim da je baš lepo što se odavde vidi naša kuća“, kazala je Filipa napokon. „To bi se dopalo gospođi Tramp.“

„Sigurno da bi“, složio se Nimrod.

„Zar ne možemo ništa da učinimo za nju?“, upitao je Džon ujaka. „Mislim, uz pomoć džinovskih moći.“

„Bojim se da ne možemo“, odgovorio je Nimrod. „Ne znam odakle bih počeo. Mozak je vrlo složen organ i nikad nije pametno da se džinovi s njim petljaju. Tako je nastao Frankenštajn.“

„Eh, da je mama ovde!“, kazala je Filipa. Snebivljivo se nasmešila Nimrodu. „Oh, nisam time mislila kako nisi dorastao s ovim da se nosiš, ujka Nimrode. Jesi. Znam da jesi. Samo mi nedostaje mama i mnogo bih se bolje osećala da je ovde s nama.“

„Tako mi lampe, slažem se s tobom“, kazao je Nimrod. „Tvoja majka, moja sestra, vrlo je sposobna žena.“

Blizanci su ostali kraj postelje gospođe Tramp, držali je za ruke, pričali joj. Ali ona nije dolazila svesti. Nimrod je čekao s njima i zarad njih se trudio da bude optimista u vezi s njenim potpunim oporavkom. Ali znao je da su izgledi kućne pomoćnice vrlo slabi. Posle izvesnog vremena, Džon je ustao i otišao do prozora. Dok je gledao mali bolnički vrt i svoje dvorište, učinilo mu se da je video nešto na prozoru očeve sobe. A potom, koji trenutak kasnije, i obrise nekog muškarca na prozoru koji sprat niže.

„Baš čudno“, kazao je.

I Nimrod je prišao prozoru. „Video si nešto, je li?“

„Nešto ili nekog“, odvratio je Džon. „U kući nema nikoga. Osim ako ne računate Montija.“ Monti je bio njihov mačor. Bio je to neobičan mačor, jer je mnogo godina svog života proveo kao žena po imenu Montana Fujfuj dok je gospođa Gont nije pretvorila u mačku. „Ali ne verujem da je to bio on.“

„Nadam se da je sve u redu“, kazala je Filipa. „Ne bih mogla da podnesem još jednu nesreću.“

„Bolje da pođemo kući“, rekao je Nimrod. „Ovde ionako ne možemo ništa da učinimo.“

DRUGO POGLAVLJE

RAT ZBOG FILIPINOG UHA

Kod kuće ih nije čekala nova nesreća. Umesto toga zatekli su gospodina Gundala kako u kuhinji glanca srebro i priprema čaj. Otkako je dobio drugu ruku (dugo je živeo samo s jednom), Gundalo je stalno radio dve stvari odjednom, na primer privijao bi dvoje dece uz svoj veliki stomak, a ne samo jedno.

„Jutros sam doleteo iz Londona“, objasnio je. „Ulazna vrata nisu bila zaključana, pa sam ušao i dao se na posao, kao što vidite.“

Blizanci su bili oduševljeni što je Gundalo s njima. To je bio možda najmrgodniji batler koji je ikad nosio poslužavnik ili metlicu, ali ipak je nekako uvek uspevao da ih oraspoloži.

„Drago mi je što vas opet vidim, dečice“, kazao je glasno, onim svojim mančesterskim naglaskom. „Rekoh, drago mi je što vas opet vidim. Čak i u ovako nesrećnim okolnostima. Zaboga! Kakvi ste baksuzi, mogli biste da otvorite prokletu sopstveno prihvatilište.“

Blizanci se trgnuše jer su im, onako ranjivima, Gundalove grube reči došle kao so na ranu. Ipak, znali su da batler ima dobro srce iako nekad ne pazi šta priča.

„Nadam se da je istina da se uvek zbivaju po tri nezgode, jer bi to značilo da je tome kraj“, kazao je. „Rekoh, nadam se da je tome kraj. I da se ta vaša nesreća neće preneti i na mene.“

„O, daj učuti, Gundalo!“, rekao mu je Nimrod.

Filipa je razvukla usiljen osmeh i čvršće zagrlila Gundala nadajući se da će tako možda zaustaviti batlerove zahuktale misli.

„Hvala vam što ste došli, gospodine Gundalo“, rekla je Filipa.

„Nema na čemu, gospođice Filipa“, uzvratio je on. „Uostalom, nisam imao pametnija posla. A *Mančester siti* ionako trenutno ne igra baš najbolje.“ *Mančester siti* je fudbalski klub za koji je Gundalo navija.

„Dobri stari Gundalo“, rekao je Džon.

Nekoliko minuta kasnije oglasilo se zvono na vratima i Gundalo je, kako je bio pravi batler, brzo skinuo kecelju, obukao sako i odlepršao da otvori vrata.

„Traži vas neka Amerikanka“, kazao je on nakon što se isto tako brzo vratio. „Jedna dama pomalo neobičnog izgleda koja kaže da je očekujete i da se zove gospođica Merion Morison.“

„Bolje je uvesti u biblioteku“, kazao mu je Nimrod.

Merion Morison zaista je izgledala neobično. Bila je to visoka, debela, stara žena promuklog glasa i okruglastih sivih očiju kojima je mogla da upravlja tako da gleda na dve različite strane istovremeno. Njena kratka, proseda riđa kosa ličila je na zarđalu čeličnu vunu. Obukla je crvenu bluzu, bež pantalone, kožni prsluk i kaubojke. U jednoj ruci držala je ogromni sendvič s pasuljem, a u drugoj šolju vrele kafe.

„Ehej! Zdravo! Ti mora da si Nimrod“, rekla je ona gledajući u blizance jednim okom. „A vas dvoje ste Džon i Filipa Gont“, kazala je gledajući drugim okom Nimroda. „Svašta sam čula o vama. Uglavnom lepe stvari.“ Glasno je srknula kafu, pa dodala: „Spremila sam sebi večeru. Nadam da ne zamerate. Ceo dan sam letela u vihoru da dođem ovamo i malo sam smušena.“

„Jeste li imali dobar let?“ ljubazno ju je upitala Filipa.

„Pa stigla sam, je li?“ Merion Morison se nasmešila i odgrizla veliki zalogaj sendviča. „Bolje ne može biti, čini mi se.“

Na užas sitničavog Gundala, nekoliko zrna pasulja iz sendviča palo je na skupoceni tepih u biblioteci, a i činilo se da su joj kaubojke previše kaljave za nekog ko je ceo dan leteo vihorom. Kraj vrata su stajale smotana vreća za spavanje i bisage, kao da je upravo sjahala s konja.

„Dženi Zahertorta reče da ste vi bolničarka za džinove“, kazao je Nimrod.

„Džinovima možda i jesam“, odvrtila je neobična žena. „Ali ljudskim bićima mnogo sam više od bolničarke. Doktor, vidar, vrač. Pučani me svakako nazivaju.“ Ponovo je glasno srknula kafu, a onda bacila talog u kamin. „I, gde je pacijent? Ako je pod dejstvom Metuzalemovih čini, nemamo vremena, stoga hajdemo gore.“

Nimrod i blizanci povelu su svoju čudnu gošću na sprat, a kad su stigli do spavaće sobe gospodina Gonta, dokrajčila je onaj ogromni sendvič. Onda je ušla u sobu i podigla ruke poput hirurga kad ih opere. Na njima na trenutak zapucketaše plavi plamičci kad je pustila da joj iz tela izbije malo džinovske moći kako bi uništila prljavštinu i bakterije po rukama. Plamen je bio dovoljno jak da joj oprlji ivicu manžetni.

Džon nikad dotle nije video tako nešto, pa je zinuo od čuda.

„Šta je bilo, sinko?“, upitala ga je ona. „Nikad pre nisi vidô da neko pere ruke?“

„Hm, pa ne džinovskim moćima“, odgovorio je on.

„Mnogo je bolje od sapuna i vode“, kazala je. „Nikad nisam mnogo volela da osetim vodu na koži. Ako mene pitate, i nije baš prirodno da džinovi prilaze vodi.“ Spustila je svoju ogromnu zadnjicu na krevet gospodina Gonta i blago ga odmerila. „Zdravo da si, starino!“, kazala je.

Gospodin Gont kratkovidno se zagledao pokraj svoje nove negovateljice, u prazno. „Ko je to?“, upitao je i prineo drhtavu ruku neverovatno dlakavom ogromnom uhu. „Molim?“

„Malo je nagluv“, objasnila joj je Filipa.

„Hm hm hm. A starina i ne vidi baš najbolje.“

„Pa nije on baš starina“, rekao je Džon. „Ne zamerite što to kažem, gospođo Morison. On zapravo ima samo pedeset godina, što, pretpostavljam, nije tako malo za ljudska bića. Ali nije ni neka starost. Uglavnom, nije toliko star kako izgleda. A normalno nije ni tako mrzovoljan kakav se sad čini. On je u stvari vrlo fin, za oca.“

Jednim okom na pacijentu, džinovska bolničarka uprla je drugo u Džona i blago mu se nasmešila. „Lepo je što to kažeš“, rekla je. „Čova je srećan što ima sina poput tebe. Stvar je u tome da su čak i odraslima potrebni pažnja i razumevanje. Trebaće jedno dva-tri meseca da se potpuno oporavi, rekla bih. A do tada možemo da mu ublažimo najgore simptome starosti. Uzgred budi rečeno, nisam vam gospođa i nikako Merion. Zovite me M. Ili doca.“

„Molim, molim?“, reče gospodin Gont.

„A sad, ispričajte mi sve u vezi s tim činima“, kazala je.

Nimrod je objasnio prirodu čini i kad su bačene, kao i to da je trebalo da deca spreče njihovo dejstvo. Doca ga je slušala, pa stavila jedan prst u uho gospodina Gonta, a drugi u njegovu nozdrvu da mu izmeri temperaturu. Jednim okom

posmatrala je bonsai drvce što je stajalo na komodi, na drugoj strani sobe. Bio je to japanski javor, visok samo sedamdesetak centimetara.

„Je li onaj bonsai prava stvar, s Dalekog istoka? Ili smeće iz kataloga isporučeno poštom?“

„Prava stvar, nego šta!“, rekla je Filipa. „To je moj otac poklonio mami za rođendan. Kupio ga je u Hongkongu.“

Merion je ustala i pažljivije se zagledala u drvo. „Dakle, ova zemlja je sto posto kineska?“

„Valjda jeste“, rekla je Filipa. „Zanimajte li se za bonsai?“

„Jok“, odgovorila je ona. „Ne podnosim ih.“

Merion je uzela malo zemlje iz saksije, omirisala je, okusila, ispljunula pa klimnula glavom. Trenutak kasnije, iščupala je drveno drvce iz saksije i bacila ga u ugao sobe.

„Hej!“, povikala je Filipa. „To drvce je koštalo dvadeset hiljada dolara!“

„Mislim da debljina nečijeg novčanika nema nikakve veze s veličinom njegovog mozga.“ Pljunula je u pregršt zemlje, a potom je džinovskim moćima zagrejala tu mešavinu u rukama, pa napravila nekakvu glinu koju je onda razmazala po kopcima gospodina Gonta.

„Od toga će mu se malo poboljšati vid“, rekla je. „Toliko da može da čita novine i gleda televiziju.“

Još malo je zagrevala preostalu glinu na dlanu dok se nije pretvorila u fini prah. Njega je dunula gospodinu Gontu u dlakave uši i u nos.

„A ovo će mu popraviti sluh pa će moći da sluša radio.“

„A kako to deluje?“, upitala ju je Filipa.

„Džinovska pljuvačka“, objasnila je Merion, „ima lekovito dejstvo. Bar na ljudska bića. A pomešana s kineskom zemljom, postaje vrlo moćna materija koja ima bezbroj nazgled natprirodnih svojstava.“ Merion se nacerila. „Prava je sreća što se tu zatekao taj bonsai. Već mi je ponestalo kineske

zemlje.“ Uzela je saksiju i presula zemlju u najlon-kesu koju je izvadila iz džepa. „Staviću ovo u bisage, ako nemate ništa protiv. Nek bude umesto honorara.“

„Nisam za to znao“, rekao je Nimrod. „To za džinovsku pljuvačku i zemlju.“

„Zar nikad nisi čuo za Adama?“, upitala ga je Merion.

„Za Adama?“

„Onog tipa iz Biblije napravljenog od zemlje. To mu ime znači. Čovek napravljen od zemlje.“

Nimrod je klimnuo glavom. „Jesam, naravno“, odgovorio je.

„Ti nisi Lejla“, rekao je gospodin Gont Merion, iznenada progovorivši. Vid mu se izgleda već znatno popravio.

„Polako, starino“, rekla je Merion. „Ja sam vidar. Pokušavamo da te malo sredimo.“

„A možete možda da izlečite i gospođu Tramp“, rekla je Filipa, pa počela da objašnjava šta se dogodilo njihovoj omiljenoj kućnoj pomoćnici.

„Gospođu Tramp?“, rekao je gospodin Gont. „Zašto? Šta joj se desilo? I gde mi je žena? Gde je Lejla?“

„Polako, tata“, rekao je Džon ocu. „Lezi mirno. Ova je gospođa došla da ti pomogne.“

„Ujutru ću odšetati da bacim pogled na nju“, rekla je doca Filipi. „Samo, glave su komplikovane.“

Dok je izlazila iz sobe gospodina Gonta, Merion se sagla i podigla nešto s poda. Bio je to biser. Zagledala se u njega na trenutak i, pre nego što je iko stigao da je spreči, ubacila ga u usta i bučno skrckala kao da je orah, što ljudski zubi nikad ne bi mogli.

„Jedete bisere?“, upitao ju je Džon.

„Nego šta!“, odvrtila je Merion. „Dobri su za tebe ako si džin. Spoj vatre i vode. Treće oko, tako ih neki nazivaju. Jedno od osam blaga, to svakako jesu. Biser je kristalizacija

svetlosti, transcendentne mudrosti, spiritualne svesti i suštine univerzuma.“ Nacerila se. „Povrh toga, vrlo su ukusni.“

Kasnije te večeri, nakon što su Merion i gospodin Gundalo otišli na spavanje, Nimrod je, posle dugog razgovora s gospodinom Rakšasasom, pozvao decu u biblioteku. „Razgovarali smo o svemu“, rekao im je, „i mislimo da možda postoji način da vam vratimo majku kući.“

Kao i obično, nosio je crveno odelo, i dok je stajao kraj gospodina Rakšasasa, koji je bio u belom, ta dva džina ličila su na zastavu Indonezije, koja se, kao što to svako zna, sastoji od jedne crvene i jedne bele pruge. Obojica su sedela vrlo blizu kamina, gotovo preblizu, ali kako su bili džinovi, a džinovi su, naravno, sazđani od vatre, bilo im je vrlo prijatno kao vrućim komadima hleba s puterom.

„Kako?“, upitala je Filipa, koja je izgubila svaku nadu da će ikad više videti majku, jer kad neko postane Plavi džin od Vavilona, mora da se, što je Filipa dobro znala, uzdigne iznad dobra i zla i sluša samo hladan, strog glas čiste logike, poput kakvog groznog profesora matematike. Samo na taj način, kako se verovalo, Plavi džin može da bude vrhovni sudija trima plemenima dobrih džinova i trima plemenima zlih. A samo se na taj način, bilo je uvreženo mišljenje, između njih može uspostaviti ravnoteža moći. Filipa je skinula naočare koje su se najednom zamaglile i počela besno da ih briše. Sama pomisao na to da nikad više neće videti majku izmamila joj je suze iz očiju.

„Pazite, to je samo ideja“, kazao je gospodin Rakšasas. „I svakako ne bi trebalo da polazete sve svoje nade u kule od peska. Ne dok ne upitamo njega lično. I, kad smo kod toga, nju lično. A to neće biti mačji kašalj, mislim se ja.“

„Njega lično?“, ponovio je Džon. „Nju lično? Na koga to mislite? Pređite na stvar, molim vas, gospodine Rakšasase.“

„Ma Dibuka“, kazao je Nimrod. „I njegovu sestru Faustinu. Biće nam potrebna njihova pomoć.“

„Ali nije li Faustina izgubila svoje telo negde u Engleskoj“, upitala je Filipa, „nakon što si isterao njen duh iz premijerovog tela?“

„Pa gotovo da jeste tako“, odvratio je Nimrod. „Kad je guru Masamdžasara, ili doktor Vornakulasurija kako su ga u to vreme znali, izvadio krv premijeru, nehotice je time sprečio Faustinu da povрати svoje telo. Bar to nije mogla učiniti bez pomoći drugog džina. Delić njene duše zauvek je izgubljen s tim uzorkom krvi.“

„Nije mi jasno kako ona može da nam pomogne“, kazala je Filipa.

„Ni meni“, rekao je Džon.

„Ako nekako uspemo ponovo da spojimo njen duh s njenim telom“, rekao je Nimrod, „postoje veliki izgledi da ona umesto vaše majke postane Plavi džin od Vavilona.“

„Oduvek je bila namera da Faustina jednog dana postane Plavi džin“, kazao je gospodin Rakšasas. „Ona je bila određena. Ali, naravno, sve je uništilo to što je izgubila telo, nema greške.“

„Ali je li to moguće?“, upitala je Filipa. „Ponovo spojiti njenu dušu sa telom kao što vi kažete?“

„Pa jeste“, odgovorio je Nimrod. „Ukoliko neko zna gde da potraži njenu dušu. A ja nisam znao dok mi ti, Filipa, nisi to rekla.“

„Ja?“

„Zar nisi kazala da si čula glas neke nevidljive devojčice kako ti šapuće na uho kad si bila na Banermanovom ostrvu?“

Na Banermanovom ostrvu, na reci Hadson u Njujorku, živela je Dibukova tetka Felicija u raskošnoj ali svejedno jezivoj osami.

„Jesam“, kazala je Filipa. „Ali ipak samo na trenutak. I osetila sam kako se nešto očešalo o mene. Poput paučine što lebdi. Hoćeš li da kažeš kako Faustinin duh tamo luta?“

„Kad se Dibuk našao u opasnosti, pobjegao je na Banermanovo ostrvo jer se tamo osećao bezbedno“, rekao je Džon. „Kladim se da je i Faustina pomislila isto.“

„Ali mislila sam da postoji opasnost da odlebdiš u svemir ako predugo izbivaš iz tela“, kazala je Filipa. „Tako si nam bar ti rekao još onda, u Egiptu.“

„To je tačno“, rekao je Nimrod. „Ali samo ako ne uspeš da stigneš do mesta koje ti je blisko. Do starog svratišta, oprostite na izrazu. Ako uspete da pronađete takvo mesto, vaš duh može tamo beskrajno da luta. Za Faustinu, takvo je mesto po svoj prilici Banermanovo ostrvo.“

„Dakle, treba samo da odemo na Banermanovo ostrvo i spojimo njen duh sa telom“, rekla je Filipa.

„Nije to baš tako jednostavno kao što zvuči“, kazao je gospodin Rakšasas.

„Tačno sam znao da neće biti“, zakukao je Džon.

„Biće neophodno da neko uđe u eterični svet kao preobraženo biće“, objasnio je Nimrod. „Ta će osoba morati da ostavi svoje telo i da prođe kroz portal u zidu u drugi svet kako bi razgovarao s Faustinom.“

„Kakav to portal?“, upitala je Filipa.

„Neki drevni hram“, odgovorio je Nimrod. „Egipatski, majanski, vavilonski. To je zapravo razlog što su hramovi podizani.“

„Mislim da će najbolje biti neki egipatski“, kazao je gospodin Rakšasas. „Tako će se sluga Ka postarati za sva zla bića na koja možemo na ići.“

„A ko će to da uradi?“, upitao je Džon.

„Moraće to da bude neki njen vršnjak, neko kome će Faustina verovati“, kazao je Nimrod.

„Dibuk“, rekao je Džon.

„Tako je“, kazao je Nimrod. „To sam i ja mislio.“

„On će to uraditi“, rekao je Džon. „Moraće to da učini. Na kraju krajeva, Faustina mu je sestra.“

„Možda.“ Gospodin Rakšasas je uzdahnuo. „Ali mislim da ćemo morati da se potrudimo da ga ubedimo. Svaki je korak spor na nepoznatoj stazi.“

„Naravno da će to učiniti“, uporno je tvrdio Džon. A onda je rešio da i sam jednom odgovori gospodinu Rakšasasu izrekom: „Uostalom, krv nije voda.“

„Tako je“, uzvratio je gospodin Rakšasas, ali tako da se Džonu učinilo kako uopšte nije siguran u to. „Med je sladak, ali samo hrabar čovek sme da ga oliže sa saća.“

„Džone, gospodin Rakšasas je u pravu“, rekao je Nimrod. „Moraćemo s ubogim momčetom da postupamo u rukavicama. Dibuk se još oporavlja od šoka kad je saznao ko je i šta je. Ali nemamo mnogo vremena. Za manje od trideset dana biće prekasno da Faustina išta učini i zauzme mesto vaše majke. Poći ću još večeras da bih sutra razgovarao s njim.“

Džon je taman hteo da predloži Nimrodu kako bi bilo najbolje da i on pođe s njim jer su Dibuk i on drugari, ali onda se setio svog oca i Metuzalemovih čini.

„Slažem se“, kazao je Nimrod, jer iako nije umeo da čita misli, mogao je da pročita izraz dečakovog lica. „Bila bi dobra ideja da i ti pođeš sa mnom, zajedno ćemo ga lakše ubediti.“

„Ali kako?“, upitao je Džon Nimroda. „Moramo da ostanemo ovde, zar ne? Filipa i ja. Inače će tata ponovo početi da stari.“

„Možda ipak postoji način“, kazao je gospodin Rakšasas, koji je, kao autor *Skraćenog izdanja Bagdadskih pravila*, bio stručnjak za to šta džinovi smeju ili ne smeju da čine. „*Posse commodata*. To znači pozajmljivanje moći. Većina džinova nerado će posuditi svoju moć nekom drugom džinu jer to

zahteva neobično veliko poverenje. Ali mislim da to neće biti problem kod blizanaca. Na čini deluje samo blizina džinovske moći, a ne tela, Džone.“

„Dobro onda“, kazao je Džon. „Kako to da uradim? Kako da dam Filipi svu svoju moć?“

„Ne budi guska što juri u lisičju jazbinu, mladiću moj dragi“, kazao je gospodin Rakšasas. „Nije nimalo lako preneti drugom džinu svu svoju moć. Štaviše, *posse commodata* nije uvek po svačijem ukusu. Ni pre ni posle. Jedini način da džin prenese svoju moć drugom džinu jeste taj da prikupi svu svoju unutrašnju vrelinu i dune je tom drugom džinu u uho.“

„Trebalo joj duvam u uho?“

„Otprilike šezdeset sekundi“, kazao je gospodin Rakšasas.

Džon je pogledao u sestrino uho i zgađeno se nakreveljio. „Nema šanse. Mora da se šalite. Mislim, kad bi to bio bilo ko drugi sem nje. To je odvratno.“

„Veruj mi, bato, delimo ista osećanja“, hladno je rekla Filipa. „Sama pomisao na to da se tvoja balava usta nađu na bilo kom delu mog tela potpuno je grozna.“

„Šta je tu toliko grozno?“, upitao ih je gospodin Rakšasas.

„Kao prvo, ona mi je sestra“, pobunio se Džon.

„A kao drugo, on mi je brat.“

„To braća i sestre jednostavno ne rade“, kazao je Džon. „Ne duvaju jedni drugima u uši.“

„Nećemo to da uradimo.“

Nimrod i gospodin Rakšasas nisu progovarali, već su pustili blizance da se bune i viču kako je to gadno i odvratno znajući, kao što su to i deca znala, da će uprkos otrovnim rečima ipak to morati da učine. I posle nekog vremena, kad su Džon i Filipa prestali da se deru i krevelje jedno drugome, pogledali su u dva starija džina, pomalo postideeni što su se poneli kao bezobrazna dečurlija.

„Izvini što sam ti ono rekao“, kazao je Džon.

„I ti izvini“, kazala je Filipa. „Ne znam šta me je spopalo.“

„Kad odrastete“, rekao je gospodin Rakšasas, „shvatićete da je tišina ograda oko polja na kom je složena mudrost.“ Spokojno se nasmešio. „Morate naučiti da u životu morate prihvatiti i male kao i velike krompire.“

„Šta treba da radim?“, mirno je upitao Džon. Nije bio sasvim siguran da razume šta to gospodin Rakšasas priča.

Nimrod je kazao Filipi da legne na pod, a onda je kazao Džonu da skupi šake oko Filipinog uha. „E sad, Džone, duboko udahni i obavij joj usnama celo uho, kao da hoćeš da ga pojedješ. Potom počni snažno da duvaš u njega dok ti ja ne kažem da staneš.“

„Nadam se da su ti uši čiste“, kazao je Džon.

„Kladim se da su čistije od tvojih“, rekla je Filipa.

Džon je pogledao u Nimroda i izvio obrvu kao da hoće da mu ukaže na ovu poslednju provokaciju.

„Hajde bre, kretenu!“, povikala je Filipa i sklopila oči.

Džon je obuhvatio sestrino uho i sagnuo se.

„Uh“, zaječala je Filipa. „Dah mu je baš vreo.“

„U tome i jeste stvar, Filipa“, objasnio joj je Nimrod.

Čim je Džon završio, Filipa se brzo otkotrljala i obrisala uho podlakticom. „Bljak! To je stvarno bilo užasno. Kao da mi se zmijuljica prilepila za uho.“

Gađenje koje je Džon osećao što je pribio usne uz sestrino uho sasvim je prevladao strašan osećaj običnosti smrtnika. Kao da je delić njega umro. Pridigao se, ali odmah ponovo seo i uhvatio se za glavu. „Šta je to zmijuljica?“, prošaputao je.

„To ti je riba bez vilica“, okrutno je rekla Filipa, „sa sisaljkom i zubatim levkastim ustima. Pomalo su nalik na jegulje.“

Džon se umorno nasmešio.

„Kako se osećaš?“, upitao je Nimrod dečaka.

„Iznemoglo“, odgovorio je Džon.

„A ti, Filipa?“, upitao ju je Nimrod. „Kako se ti osećaš?“

„Duplo snažnije“, odvratila je ona. „Kao da sam se uključila u struju, a potom popila šolju vrlo jake kafe.“

„Mislim da je uspelo“, kazao je Nimrod.

„Je l' se ovako osećaju pučani?“, upitao je Džon.

„A kakav je osećaj?“, pitala ga je Filipa i brižno mu, sestri-nski spustila ruku na rame, već žaleći zbog nekih ružnih reči koje mu je uputila.

„Kao da sam poslednji stigao na cilj na Njujorškom maratonu, i da sam, negde usput, izgubio nešto vrlo, vrlo dragoceno. Kao ud, recimo. Imam osećaj kao da ću se razboleti, kao da me je napao neki virus.“

„Naravno, voda ti nikad ne nedostaje dok bunar ne presuši“, kazao je gospodin Rakšasas.

„To je živa istina“, kazao je Džon. Duboko je udahnuo i ustao. „Kad polazimo?“

„Sad“, odgovorio je Nimrod. „Zaista ne smemo gubiti ni časa.“

Izašli su iz kuće i otišli u njujorški Central park, koji je kasno noću obično pust. A tamo, na jednoj čistini, Nimrod je stvorio snažan ali nevidljiv tornado na koga su ukazivale samo bačene novine što su se kovitlale pri dnu vrtloga. Za samo nekoliko sekundi Džon i Nimrod počeli su da se podižu do vrha ovog vazdušnog stuba kao da su ih pozvali da se pojave pred nekim nebeskim sudom. Filipa i gospodin Rakšasas posmatrali su ih dok se nisu našli na petnaestak metara od zemlje, a onda je Nimrod okrenuo tornado ka zapadu i brzinom od gotovo četiristo dvadeset kilometara na sat – što je peta kategorija po unapređenoj Fudžita–Pirsonovoj skali snage uragana – njih dvojica su nestali na noćnom nebu iznad Menhetna.

TREĆE POGLAVLJE

MISTIFIKATOR

Dibuk je želeo da upozna svog pravog oca.

To je normalno, zar ne? Iblis je možda najzlobniji džin na svetu, ali ja sam mu ipak sin. Šta ima loše u tome što želim da upoznam tog lika? Svako dete želi da upozna svog čaleta, pa čak i ako je čudovište.

Međutim, u isto vreme je znao da mu njegova majka Dženi Zahertorta nikad ne bi dopustila tako nešto. Kao prvo, bojala se Iblisa. Većina razumnih ljudi ga se plašila. A kao drugo, plašila se da bi Dibuk nekako pao u iskušenje da postane zao ako upozna Iblisa.

Ne razumem zašto se brine. Nisam ja zao kao on niti išta slično. Naravno da ću tu i tamo uraditi nešto šašavo. Koje pa dete to ne radi? Ali to ne znači da sam loš. Možda ni Iblis ne bi više bio zao ako bi me upoznao. Možda je postao još gori zato što celog života nisam bio uz njega.

Dibuk je znao gde može da pronađe oca. Svaki džin je znao da Ifriti upravljaju Las Vegasom, a ne mafija, kako to većina ljudi misli. A Las Vegas uopšte nije daleko od Palm Springsa, gde je Dibuk živeo. Bilo je samo pitanje kako doći do tamo. Ali kako uopšte da ubedi majku da ga pusti? Otkako se vratio iz Indije, stalno ga je držala na oku. A što je

još gore, naterala ga je da se zakune kako više neće stvarati viorove i odleteti nekuda sam. Bio je prizemljen.

Dibuk se uvek smejavao kad bi čuo decu u školi da koriste taj izraz kad su kažnjeni, kao da to nešto znači. On je, za razliku od njih, zaista bio prizemljen. Mogao bi, naravno, da ode do Vegasa autobusom, ali Dibuk je bio suviše lenj da bi učinio tako nešto. Mrzeo je autobuse. Čak ih se i plašio kad je bio mali, kao i smrdljivih, agresivnih ljudi koji su se često njima vozili. A tu je još bila i klaustrofobija koju je uvek osećao u autobusu. To je sasvim normalno za sve džinove, koji su mrzeli svaki zatvoren prostor osim svoje lampe.

I tako je Dibuk ostao kod kuće i smišljao plan kako da s dozvolom stigne u Las Vegas.

Dibuk je uspevaao ponekad da svira svoju majku kao gitaru. Znao je tačno kako da je uzme, malčice naštimuje, pa pređe prstima preko žica i začuje melodiju koju je želeo. Dobro je znao kako šta treba da radi i navede je da kaže ono što je uvek govorila. I zato se šetao oko kuće olujnog lica, ne govoreći mnogo i zureći u prazno. Ona mu je, u međuvremenu, mesila omiljene začinjene kolače, puštala ga da gleda filmove koji nisu za njegov uzrast, davala mu džeparac, pa mu čak i kupila novu video-igricu. Ali on je i dalje bio smrknut. I ona je napokon pukla. Otela mu je iz ruku zdelu sa žitaricama, koje je rešio da jede umesto njenih kolača, i zafrljačila je o kuhinjski zid.

„Dibuk!“, povikala je ona. Samo kad bi se stvarno razbesnela, zvala ga je punim imenom a ne Bak, kako je on više voleo. „Igraš se s mojim strpljenjem. Mesim ti kolače. Kupujem ti igrice. A ti se i dalje vučeš kao da su ti sve lađe potonule. Postoji li išta što će te razvedriti?“

E sad je moja.

„Postoji li išta što će izmamiti osmeh na tom tvom turobnom licu?“

Dibuk je klimnuo glavom. „Naravno. Hoću da idem u Las Vegas.“

Dženi Zahertorta sumnjičavo suzi oči. „U Las Vegas? A zašto hoćeš da ideš baš tamo? Premlad si da se kockaš, a prestar za obilazak fabrike čokolade. Uostalom, nijedan dobar džin nikad ne odlazi u Las Vegas bez mnogo predostrožnosti. Znaš da tim mestom upravljaju Ifriti.“

„Ma zaboravi“, zaječao je kao fagot i prevrnuo očima.

„Ne, ne, ne“, kazala je ona. „Ako će te to usrećiti, otići ćemo u Las Vegas. Samo mi reci zašto želiš da ideš tamo. Je li zbog svetala?“

„Mrzim ta svetla“, kazao je Dibuk. „Tako su glupa i kičasta.“

„Pa što onda?“

„Hoću da gledam Adama Apolonijusa.“

Adam Apolonijus bio je najčuveniji iluzionista i mađioničar u Americi. A izveo je i nekoliko sopstvenih majstorija kako bi se proslavio, poput oslobađanja iz ludačke košulje dok skače padobranom i penjanja uz spoljnu stranu Sirsove kule u Čikagu s povezom preko očiju. Dibuk je imao njegov poster na zidu svoje sobe.

„Ne razumem čime si toliko opčinjen“, rekla je njegova majka. „Znaš da je to samo iluzija. A džinovi stvarno mogu da izvode te čarolije. Pa što ti je onda taj tip tako zanimljiv?“

„Nemam pojma.“ Dibuk je zevnuo. „Možda što sve izgleda super kad on to radi. Uostalom, baš mi se i dopada što je sve iluzija. Kao što si rekla, mi to možemo stvarno da izvedemo. Onda je sve to nekako sasvim obično. A on napravi pravi šou od toga, ne krije to kao mi.“

„Ti znaš zašto mi moramo da krijemo“, kazala je Dženi Zahertorta. „Da bismo se zaštitili.“

Dibuk još jače zevnu. „Aha, znam.“ Slegnuo je ramenima. „Slušaj, pitala si me šta bi moglo da me razveseli. I ja sam ti rekao. Ali to nije tako važno. Zaboravi na to, važi?“